

VALLENDE STER

DOOR ANTHONIE DONKER

Ik ben een beenderstelsel doch ik voel,
Een wandelende tak uit stof gewassen.
Binnen den dooden schedel leeft een doel,
Het water van de ziel vult de oogkassen.

Voortgisten naar het eind zal mijn bestaan,
En deze hand die ik nu kan bewegen
Zal doodstil liggend in den grond vergaan,
Als was zij nooit tot streelingen genegen.

Ik ben maar een skelet en toch muziek.
En uit den kerker waar ik ben gevangen
Bevrijdt een duivenvlucht zich van gezangen.

O zong ik zoo bezwerend fanatiek,
Dat men na duizend jaar ontstelde: ziet
Hoe daar een lichtvoor door den nacht verschiet.